

जिज्ञासू जॉर्ज

एच. ए. रे

मराठी : स्वप्नाली नाईक

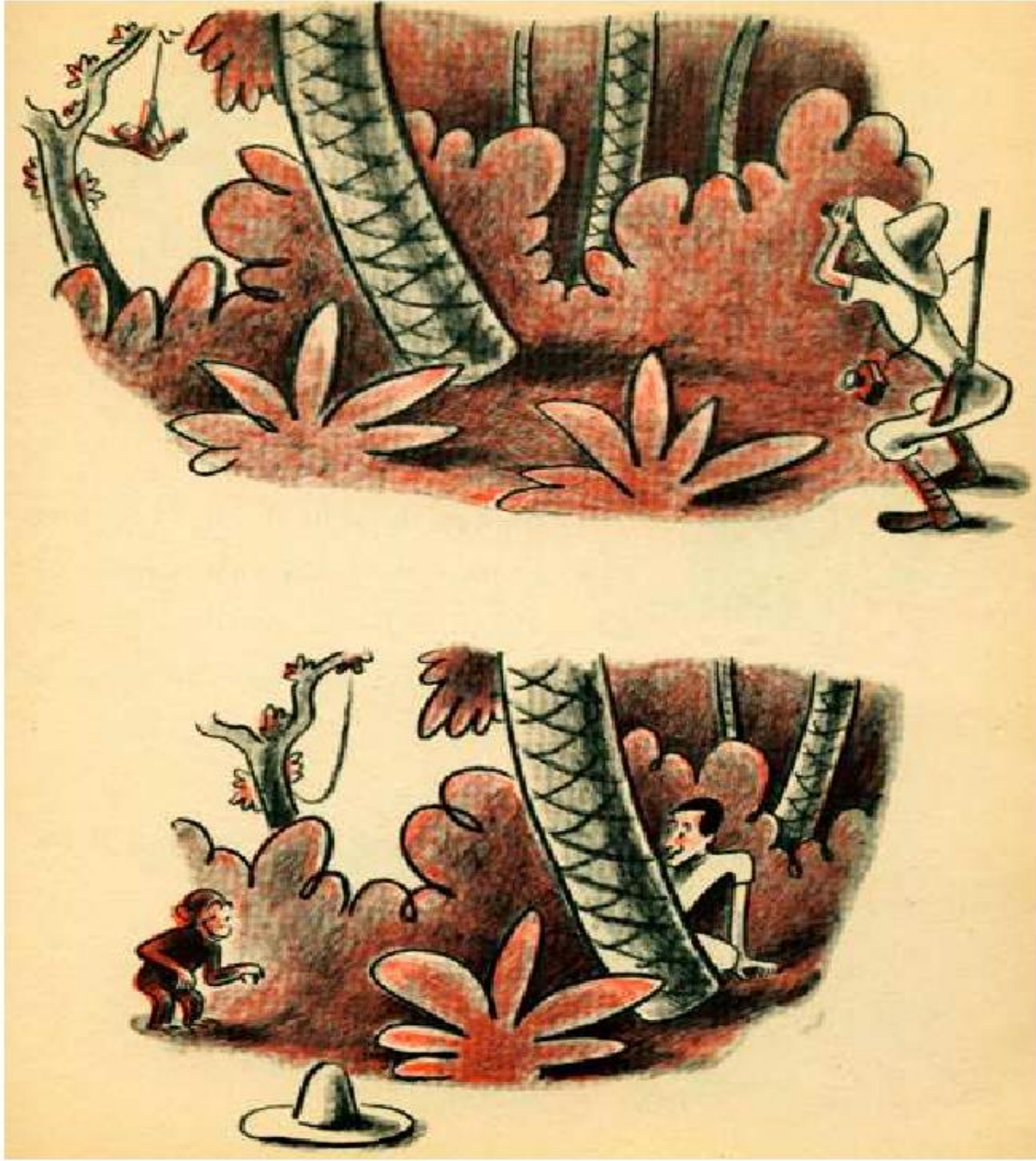

हा जॉर्ज आहे.

तो आफ्रिकेत रहायचा.

तो खूप खुश होता.

परंतु त्याच्यामध्ये एक दोष होता. तो खूप जास्त जिज्ञासू होता.

एके दिवशी जॉर्जने एका माणसाला पाहिलं

त्याने एक मोठी पिवळ्या रंगाची गवती टोपी घातलेली होती.

त्या माणसाने सुद्धा जॉर्जला पाहिलं.

"काय छान आहे हे छोटंसं माकड"! त्याने विचार केला.

"मला त्याला माझ्यासोबत घरी घेऊन जायला आवडेल."

त्या माणसाने त्याची टोपी जमिनीवर टाकली आणि खरंच जॉर्ज जिज्ञासू होता.

त्या मोठ्या पिवळ्या टोपीला पाहण्यासाठी तो झाडावरून खाली आला.

ती टोपी त्या माणसाच्या डोक्यात
घातलेली होती.

head.

ती टोपी स्वतःच्या डोक्यात घालायला
आवडेल असा त्याने विचार केला.

त्याने ती वर उचलली आणि डोक्यात
घातली.

त्या टोपीने जॉर्जच डोकं झाकून गेलं. तो काहीच पाहू शकत नव्हता.

त्या माणसाने त्याला पटकन पकडलं आणि एका पिशवीमध्ये बंद केलं.

जॉर्ज पकडला गेला होता.

मोठी पिवळी टोपी घातलेल्या त्या माणसाने जॉर्जला एका छोट्या
होडीमध्ये ठेवलं आणि एका नाविकाने त्या दोघांना पाण्यातून
वल्हवत एका मोठ्या जहाजाकडं नेलं. जॉर्ज दुखी होता, परंतु तरीही
तो थोडासा उत्सुक होता.

त्या मोठ्या जहाजावर गोष्टी घडण्यास सुरवात झाली होती.
त्या माणसाने ती पिशवी काढून टाकली.
जॉर्ज एका छोट्या स्टूलवर बसला आणि तो माणूस म्हणाला,
"जॉर्ज मी तुला एका मोठ्या शहरातील एका मोठ्या प्राणिसंग्रहालयात
नेणार आहे. तुला तिथे आवडेल.
आता पळ आणि खेळ, परंतु अडचणीत पडू नकोस."

जॉर्जने चांगलं वागण्याचं वचन दिलं.
परंतु छोट्या माकडांसाठी विसरणं सोपं असतं.

जहाजच्या वरच्या मजल्यावर त्याला काही सीगल पक्षी दिसले.

ते कसं उडू शकतात याचं त्याला आश्चर्य वाटलं.

तो खूप जिज्ञासू होता.

शेवटी त्याला प्रयत्न करायचाच होता.

ते खूप सोपं दिसत होतं.

परंतु -

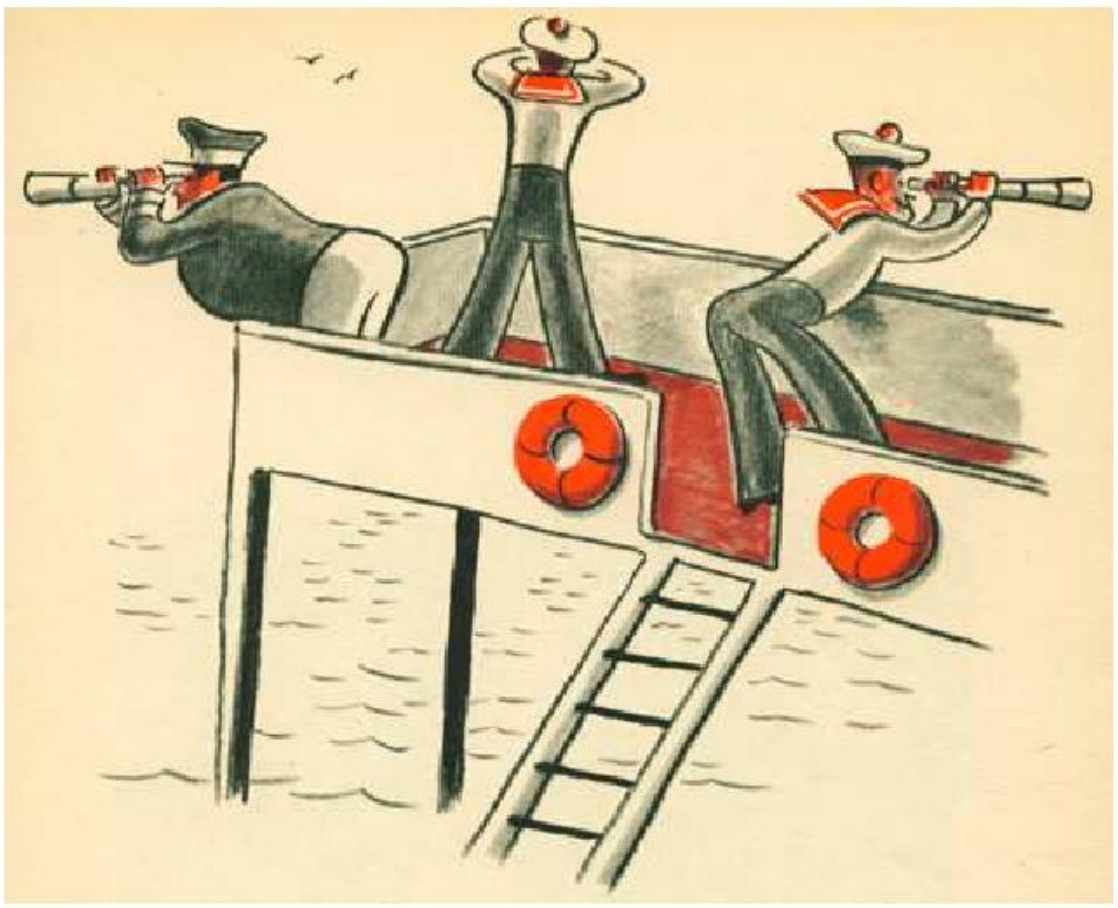
ओह, काय झालं !

સુરવાતીલા અસં

આણિ નંતર અસં!

"जॉर्ज कुठं आहे?"

त्या नाविकांनी त्याला इकडं तिकडं शोधलं.
तो पाण्यात झटापट करत असताना शेवटी
त्यांनी त्याला पाहिलं.

त्याने जवळपास सर्व प्रयत्न केले होते.

"तो समुद्रात पडला!" ते नाविक त्याला लाईफ बेल्ट
फेकत असताना ओरडले.
जॉर्जने तो पकडला आणि वर आला.
शेवटी आता तो जहाजावर सुरक्षित होता.

त्यानंतर जॉर्ज एक चांगलं माकड बनण्यासाठी खूप काळजी घेत होता, शेवटी आतापर्यंतचा तो लांब प्रवास संपला होता.

जॉर्ज त्या दयाळू नाविकांना गुड बाय म्हणाला आणि जॉर्ज आणि तो माणूस ती पिवळी टोपी घेऊन किनाऱ्याकडे चालत गेले आणि नंतर त्या माणसाच्या शहरातील घरी गेले.

जेवण केल्यानंतर आणि
चिलीम ओढल्यानंतर
जॉर्जला खूप थकल्यासारखं वाटलं.

तो रांगत पलंगावर गेला
आणि एकदाचा झोपी गेला.

दुसऱ्या दिवशी सकाळी त्या माणसाने प्राणिसंग्रहालयात फोन केला.
जॉर्जने त्याला पाहिलं.
तो आकर्षित झाला.
नंतर तो माणूस बाजूला निघून गेला.
जॉर्ज जिज्ञासू होता.
त्याला सुद्धा फोन करायचा होता.
एक, दोन, तीन, चार, पाच, सहा, सात.
काय मज्जा आहे!

ट्रिंग-ट्रिंग!

जॉर्जने फोन केला होता,

अग्निशामक केंद्राला !

अग्निशामक केंद्रातील माणसं धावत फोनकडं गेले.

“हॅल्लो! हॅल्लो!” ते म्हणाले. पण उत्तर आलं नाही.

त्यानंतर त्यांनी एका मोठ्या नकाश्यात खुणा बघितल्या, ज्यावर फोन कुठून आला होता हे दाखवलं होतं. त्यांना माहित नव्हतं तो जॉर्ज होता.

त्यांना वाटलं होतं की खरच आग लागली.

लवकर! लवकर! लवकर!

अग्निशामक केंद्रातील माणसांनी अग्निशामक इंजिन, आकडा आणि शिड्यांवर
उड्या मारल्या.

टन - टन - टन - टन

सगळेजण बाजूला व्हा!

लवकर ! लवकर! लवकर!

अग्निशामक केंद्रातील माणसं घराकडे धावत गेली.

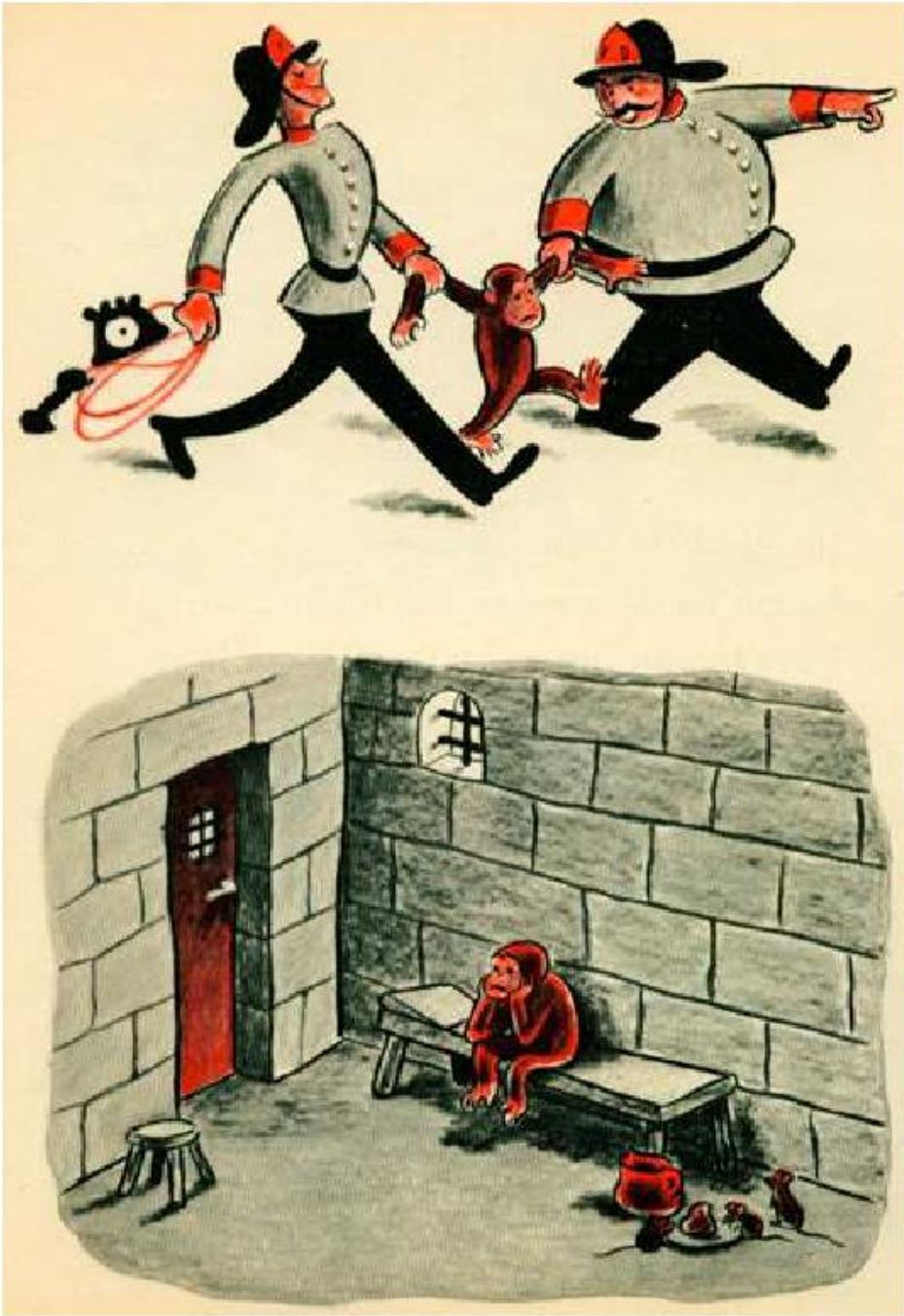
त्यांनी दरवाजा उघडला.

आग नाही!

फक्त एक छोटं खोडकर माकड.

"ओह, पकडा त्याला! पकडा," ते ओरडले.

जॉर्जने पळून जाण्याचा प्रयत्न केला. तो जवळपास पळालाच, परंतु तो फोनच्या वायर मध्ये अडकला आणि -

एका बारीक माणसाने त्याचा एक हात पकडला आणि एका जाड माणसाने दुसरा हात पकडला.

"तू अग्निशामक विभागाला मूर्ख बनवलं," ते म्हणाले.

"जिथं तू आणखी काही हानी करू शकणार नाही तिथं आम्हाला तुला बंद करून ठेवावं लागेल."

ते त्याला घेऊन गेले आणि त्याला तुरुंगात बंद केलं.

जॉर्जला बाहेर यायचं होतं. तो गज काढण्याचा प्रयत्न करण्यासाठी खिडकीपर्यंत चढला होता. तेव्हाच तो पहारेकरी आत आला. तो जॉर्जला पकडण्यासाठी लाकडी पलंगावर चढला. परंतु तो पहारेकरी खूप मोठा आणि जाड होता. पलंग एका बाजूने वरती झाला, तो पहारेकरी खाली पडला. आणि एखाद्या विजेसारखा जॉर्ज पटकन उघड्या दारातून पळून गेला.

तो घाईघाईनं इमारतीवरून छपरावर गेला.

माकड असल्यामुळं तो नशीबवान होता.

तो फोनच्या वायरवरून चालत गेला.

पहारेकर्याच्या डोक्यावरून जॉर्ज पटकन आणि शांतपणे चालत दूर गेला.

रस्त्यावर खाली, तुरंगाच्या भिंतीच्या पलीकडे एक फुगेवाला माणूस उभा होता. एका छोट्या मुलीने तिच्या भावासाठी एक फुगा घेतला. जॉर्जने ते पाहिलं.

तो पुन्हा उत्सुक होता. त्याच्याकडे एक भडक लाल रंगाचा फुगा असायला हवा असे त्याला वाटले. तो तिथे पोहचला आणि त्याने फुगा घेण्याचा प्रयत्न केला, पण -

एका फुग्याऐवजी संपूर्ण गुच्छच तुटला.
त्याच क्षणी वाऱ्याच्या झटक्याने त्यांना दूर
लोटलं आणि दोन्ही हातांनी घट्ट पकडून
जॉर्जही त्यांच्याबरोबर गेला.

वरती, आणखी वरती तो गेला, उंच आणि एकदम उंच.
खालची सर्व घरं खेळण्यातील घरांसारखी दिसत होती.
आणि लोकं बाहुल्यांसारखे.

जॉर्ज घाबरला होता.
त्याने एकदम घट्ट पकडलं होतं.

सुरवातीला वाऱ्याचा झोत खूप जोरात वाहत होता.

नंतर तो शांत झाला. त्यामुळे शेवटी ते उडायचे थांबले.

जॉर्ज खूप थकला होता. तो खाली- आणखी खाली गेला -

आणि ट्रॉफिक लाईटवर जाऊन पडला.

सगळे आश्चर्यचकित झाले होते. वाहतूक विस्कळीत झाली होती. जॉर्जला काय करायचं कळत नव्हतं, आणि तेव्हाच त्याने ऐकलं, "जॉर्ज!" कुणीतरी त्याला बोलावलं.

त्याने खाली पाहिलं आणि त्याचा मित्र त्याला दिसला, मोठी पिवळी टोपी घातलेला माणूस!

जॉर्ज खूप खुश होता.

तो माणूस सुद्धा खुश होता.

जॉर्ज त्या खांबावरून घसरत खाली आला.

आणि मोठी पिवळी टोपी घातलेल्या त्या माणसाने त्याला हातावर ठेवलं.

नंतर त्याने फुगेवाल्या माणसाला सगळ्या फुग्यांचे पैसे दिले.

नंतर जॉर्ज आणि तो माणूस कारमध्ये बसले आणि अखेरीस दूर निघून गेले-

प्राणिसंग्रहालयात!

जॉर्जला राहण्यासाठी किती छान ठिकाण आहे!